

PŘEPADENÍ

Keňovou reakcí jsem byl tak překvapený, že jsem ze sebe nevydal ani hlásku. V tmavé chodbě domu nás ovanul zatuchlý vzduch, který sem pronikl ze sklepa velkou dírou v podlaze.

„Musíme se tady někde schovat,“ řekl Keňa a táhl mě dál do tmavé chodby.

„Proč?“ podivil jsem se. „Před kým se musíme schovat?“

„Co já vím! Dole na ulici jsem někoho zahlédl. Bude lepší, když se schováme.“

Keňovo, na první pohled zvláštní chování mi bylo podezřelé. Napadlo mi, že se jen tak vytahuje, aby se udělal ještě víc zajímavým.

Chodbou jsme postupovali velmi opatrně, protože se všude válely hromady sutí a ze zdí trčely elektrické dráty. Dírami v podlaze bychom mohli propadnout do sklepa. Na konci chodby byly dveře, které zřejmě vedly na dvůr. Byly však vzpříčeny sutí a nedaly se otevřít.

„Musíme nahoru!“ sykl Keňa a ukázal na tmavé schodiště vedoucí do patra.

Plazili jsme se po schodech nahoru doslova jako hlemýždi, protože schody se drolily a někde úplně chyběly. To jsme se museli potom nahoru škrábat jen po cihelné klenbě, která schody podpírala.

Když jsme se vyšplhali do druhého patra, zaslechli jsme z přízemí pod námi tlumený hovor a opatrné kroky. Podle zvuků jsme odhadovali, že je dole několik osob. Jestli ale kvůli nám, to jsme nemohli tušit.

Zdolali jsme další patro a vyšplhali se až na půdu. Na opačném konci půdy bylo spadlé skoro celé štítové zdivo a přes otvor bylo vidět modrou oblohu, střechy okolních domů a věž radnice. Věž se zdála být tak blízko, že jsem měl dojem, že na ni dosáhneme. Zůstali jsme stát a zaposlouchali se znovu do zvuků přicházejících zdola. Srdce mi divoce tlouklo. Keňa to prožíval podobně jako já.

„Kdo to může být?“ zeptal jsem se potichu. „A co tu asi chtějí?“

„Nevím, kdo to je,“ odpověděl Keňa, „možná ti Vontové, jak o nich hlásal nápis na zdi.“

„Děláš si srandu!?“ utrousil jsem.

Přiložil si prst na ústa, abych byl zticha.

Zdola k nám pronikl zvuk, jako by někdo kopal do dveří. Po chvíli zazněla hlasitá rána a potom vše utichlo.

„Asi se dostali na dvůr,“ mínil Keňa.

Potichu jsme se přesunuli k otvoru po štítové zdi a opatrně se vyklonili ven. Na dvorku, sevřeném ze tří stran zdmi okolních domů, se pohybovaly čtyři tmavé postavy a usilovně prohledávaly kdejakou hromadu roky nahromaděného odpadu.

„Co to mají na hlavách,“ chytil jsem Keňu křečovitě za paži. Všechny čtyři postavy měly na hlavách tmavé kukly. Bylo to něco neuvěřitelného. „Myslíš si, že hledají nás?“

Keňa pokrčil rameny: „Kdo ví – dej pozor, ať nespadneš,“ upozornil mě, když jsem se příliš vyklonil ven. Opravdu jsem to přehnal a ztratil jsem rovnováhu. Rukou jsem se zachytil zdi. Blok asi tří zvětralých cihel spojených maltou se uvolnil a padal do dvora. Keňa mě chytil za ruku a stáhl mě zpět na půdu. Se zatajeným dechem jsme očekávali pád zdiva. Rána to byla strašná. Alespoň mi to tak připadalo. Na dvorku zavládlo ticho. Pojednou kdosi dole řekl: „Jsou nahoře!“

Od dvorku zaskřípaly kroky, které k nám vzápětí dolehly chodbou přes schodiště.

„Jdou nahoru! Co teď?“ rozhlédl jsem se bezradně po půdě.

„Tady nemůžeme zůstat. Tady by nás našli!“ řekl Keňa. „Při troše štěstí se dostaneme dírou ve zdi na střechu sousedního domu.“

„Zbláznil ses? Vždyť se zabijeme!“ vyděsil jsem se.

„Není to tak nebezpečné. Už jsem tudy jednou lezl!“ ujistil mě Keňa. „Střecha sousedního domu není příliš strmá a začíná na stejné úrovni jako tahle půda. A kromě toho po ní vede lanko od hromosvodu. Toho se přidržíme.“

Než jsem stačil ještě něco říct, vykročil přes otvor na střechu sousedního domu. „Půjde to, neboj se. Hlavně se nedívej dolů!“ řekl a zmizel za zdí na střeše.

V první chvíli jsem nebyl schopen pohybu. Vyburcoval mě až hluk blížící se zakuklené smečky o patro níž. Podíval jsem se za zeď. Keňa se pomalu, po všech čtyřech, blížil k hřebeni střechy, kde vyčníval asi metr nad její hřeben komín s komínovou lávkou. Vedle komínu byla zasklená střešní konstrukce.

Dodal jsem si odvahy a udělal první krok. Chytil jsem se ocelového lana a přesmykl se na plechovou střechu. Kolena se mi třásla, ale statečně jsem se škrábal nahoru. Kdyby mě tak teď viděli naši, měli by z toho infarkt.

Mezitím Keňa dorazil ke komínu a schoval se za něho. „Dělej, neboj se! Je to snadné!“ povzbuzoval mě.

Příšerně vyděšený jsem konečně vyšplhal až nahoru a schoulil jsem se k němu za komín. Široké komínové zdivo nám poskytlo jakous takous skrýš. Oba jsme rozčilením hlasitě dýchali, ruce a nohy se nám třásly.

Co se dělo na půdě, jsme odtud nemohli vidět, jen jsme slyšeli vzdálené nerosrozumitelné hlasy. Pronásledovatelé už prohledávali půdu. Po pár minutách nám začaly brnět nohy. Hlasy z půdy bylo stále slyšet.

„Pořád tam hledají,“ zašeptal jsem.

„Ti jsou sakra důkladní. Ještě chvíli a dostanu křeč do nohy,“ odpověděl šepetem Keňa.

Opatrně jsem vykoukl ze svého úkrytu. Na konci střechy u zdi vyčuhovala hlava v černé kápi, ale naštěstí se zrovna neřívávala naším směrem. Rychle jsem se stáhl za komín.

„Pozorují střechu!“ sykl jsem.

Po chvíli jsme uslyšeli, jak někdo řekl: „Na střeše nikdo není. A na půdě jsme také nikoho nenašli. Asi tu cihlu shodila kočka.“

Potom jiný slabý hlas řekl: „Ale do domu přece vešli. Vždyť jsme je viděli.“

Několika dalším slabým hlasům z hloubi půdy nebylo rozumět.

„Možná, že jsme to ze spodní části ulice odhadli špatně a zmizeli o dům dál, nebo blíž,“ řekl zase jasný hlas na konci střechy. „Vchody obou sousedních domů jsou těsně vedle sebe.“

Opět se nějakou chvíli několik hlasů mezi sebou domlouvalo a nakonec vše utichlo. Znovu jsem pomalinku polehounku vykoukl ze skrýše.

„Vypadá to, že to vzdali,“ vyhodnotil jsem situaci.

Keňa natáhl nohy kolem komína: „Uf, mám nohy jako z olova.“

Narovnal jsem se vedle něho. „Kudy teď?“ zeptal jsem se. „Nazpět přes střechu na půdu mě nedostaneš.“

Keňa mě zamyšleně pozoroval.

„To bylo šílené, lézt sem přes střechu. Jestli se odtud dostaneme zdraví, tak o tom nikomu nemůžeme vyprávět,“ pokračoval jsem.

„To víš, že nebudeme! Ale nejdříve se odtud ve **zdraví** musíme dostat.“

„Co tady tudy?“ ukázal jsem na zasklenou konstrukci kousek od nás. Sklo bylo z vnitřku ale tak zanesené prachem, že nebylo přes ně vidět, kam bychom se tudy dostali.

„Kominíci na střechu lezou střešním oknem,“ řekl Keňa.

S kominíky jsem neměl žádné zkušenosti. Dokonce jsem pochyboval, jestli vůbec ještě existují. Pokud jsem si vybavoval, v mém předchozím bydlišti byl snad jeden kominík na celé stotisícové město. Z devadesáti devíti procent byly ve městě paneláky s ústředním topením. Proto mi střešní okno, jako zařízení pro možnost vylezení na střechu, nic neříkalo. Nicméně jsem se po něčem takovém začal rozhlížet.

Okno jsme našli na straně do ulice u dalšího komína asi tři metry od našeho stanoviště. Keňa opatrně vylezl na chatrnou komínovou lávku. Prkna lávky pod jeho tíhou nepříjemně sténala.

„Bacha, moc to nedrží,“ polekal jsem se, „raději z toho slez!“

Keňa se znovu sesunul na všechny čtyři a opatrně se po ruku a kolenou plazil k druhému komínu. Musel jsem se moc přemáhat, aby jsem se za ním vydal.

Okno naštěstí nebylo z půdy zajištěno, takže se dalo otevřít. Po vratkém žebříku jsme slezli na půdu sousedního domu. V tu chvíli jsem se rozklepal ještě víc. Zuby mi drkotaly, ruce a nohy se chvěly. Musel jsem se posadit na cihlovou podlahu. Něco takového jsem v životě ještě nezažil.

„Co je?“ polekal se Keňa.

„Ne-ee-ee-evím,“ jekal jsem zuby.

„Co teď?“

„T-třeba tt-to pře-eejde.“

Položil mi ruku na čelo: „Človče, máš asi horečku! Musíme se dostat co nejrychleji odtud.“

Pomohl mi na nohy. Musel mě podpírat, asi bych se na nich neudržel. Dveře na schodiště naštěstí nebyly zamčené. V domě bylo ticho, jako by tu nikdo nebydlel. Sešli jsme do přízemí. Pohyb mi udělal dobře. Třesavka pomalu ustávala.

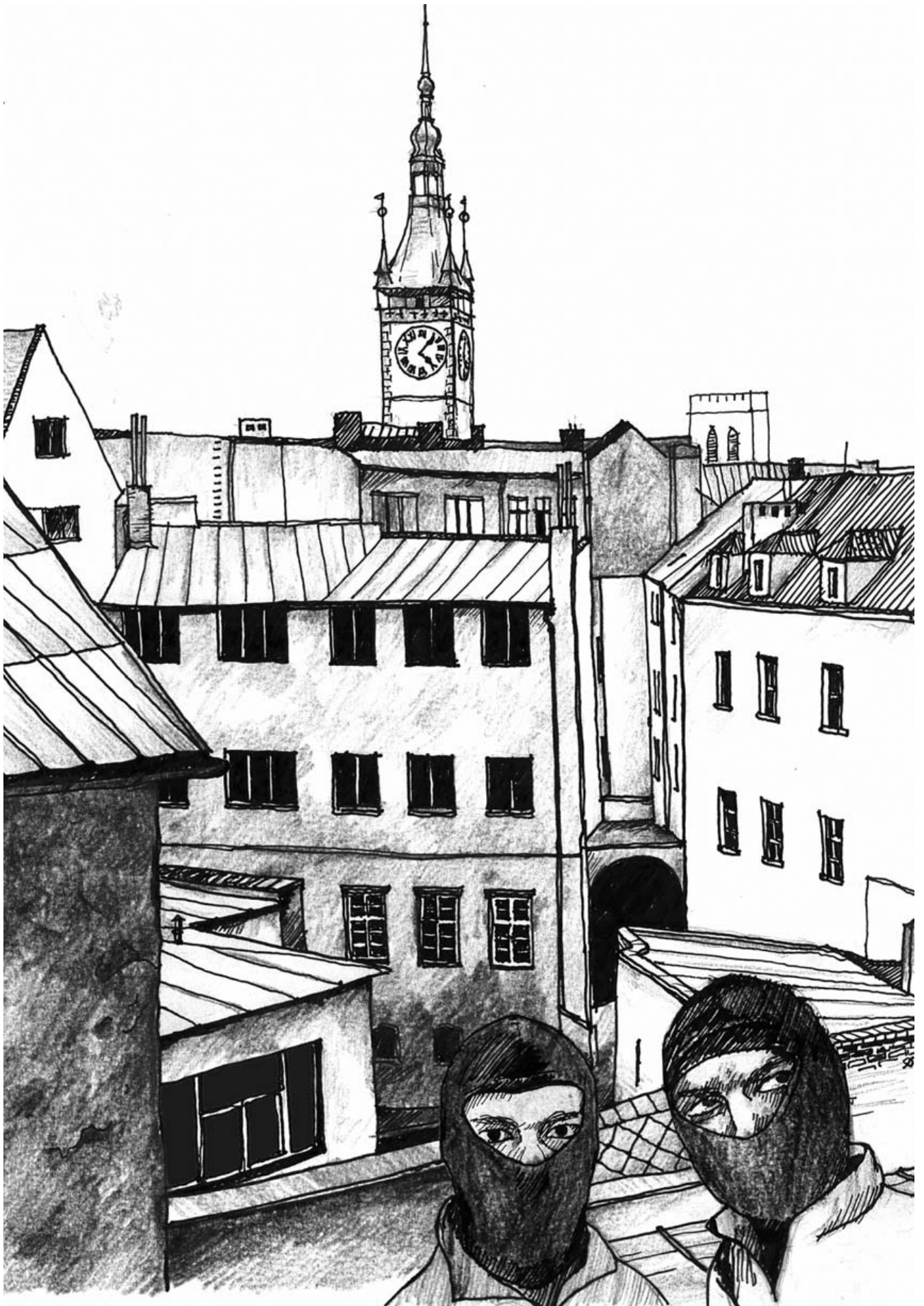
„Půjdeme přes dvorečky,“ rozhodl Keňa, „na ulici by na nás mohli čekat.“

Bylo mi to jedno. Když jsme vyšli na dvůr a podíval jsem se nazpět na tu výšku, kterou jsme před chvílí zdolali, udělalo se mi zase zle. Sešplhali jsme po asi dvoumetrové kamenné zídce do dalšího, níže položeného dvoru. Znovu jsem se podíval na štítovou zeď domu číslo pět, kde jsme prožili takové neobvyklé dobrodružství a křečovitě jsem sevřel Keňovo rameno. V otvoru po vyřazené štítové zdi jsem uviděl tři tmavé postavy, které nás mlčky pozorovaly.

„Teď už nás nedostanou,“ řekl Keňa, „máme před nimi dostatečný náskok a tudy vede úniková cesta.“

Prošli jsme několika dalšími dvorečky a konečně vyšli několik patrovým domem na rohu *Horního* a *Dolní náměstí* mezi lidi. Proběhli jsme jednou z úzkých uliček k *Rozdělovací třídě*. Ještě jsem si stačil všimnout, že na konci uličky byl na zdi křídou napsán další nápis *K LENNONOVI* se šipkou, která ukazovala nazpět na náměstí. Za půl hodiny jsme byli doma. Špinaví a unavení, já už celkem v pořádku. Třesavka už dávno zmizela.

Keňa počkal na chodbě a já jsem mu přinesl *Tajemství Velkého Vonta*. Pak jsem našim opatrně vylíčil, co jsem dnes zažil a proč jsem špinavý jako čuně. Únik přes střechu jsem z vyprávění úplně vynechal. Maminka hned všechno hodila do pračky a já jsem se hodil pod sprchu. Po koupeli jsem se už cítil úplně fit.

„Ale jinak je to tam parádní, tati,“ horoval jsem. „Úplně jako opravdová *Stínadla. Rozdělovací třída* s tramvají, úzké křivolaké uličky, a ty divné nápisy na zdech! V takovém prostředí mít tak klubovnu – to by bylo něco!“

Robin se usmál: „Až se vrátíme z tábora, tak uvidíme, co se dá dělat. Jak to tak vypadá, tak si oddíl založíme i tady.“

„Opravdu?“ nadšením mi zahořely oči.

„Opravdu. Maminka, ač nerada, s tím také souhlasí.“

„Jupííí!“ zajásal jsem. „Zítra bych se tam šel podívat znovu.“

„Na zítřek odpoledne si nic neplánuj!“ brzdila maminka moje nadšení. „Budeme muset ještě něco koupit do bytu. Pomůžeš nám s nákupy.“

5.

ANONYMNÍ LÍSTEK

Druhý den jsem se probudil čilý a zdravý. Křepce jsem vstal a zacvičil si. Trochu jsem cítil ze včerejška svaly, ale do školy jsem šel už úplně fit. Když mě Keňa uviděl, přiřítíl se ke mně.

„Jsi v pořádku? Je všechno oukej?“ zajímal se.

„Je to dobré. Jsem v oukeji!“ řehtal jsem se. Schválně jsem jeho oukej vylepšil.

Vypadalo to, že má radost. Byl jsem si jistý, že jsem získal kamaráda.

„Už jsi začal číst *Tajemství Velkého Vonta*?“ zeptal jsem se.

„Četl jsem dlouho do noci. Dočetl jsem, jak chtěli Dvorečáci a Bratrstvo Kocičí pracky podřezat strom gingo ve svatyni Uctívačů ginga. Než je stačili Vontové přistihnout, tak přistihli naši mě, jak si svítím baterkou pod peřinou a měl jsem po čtení. Knížku mi zabavili.“

„To jsi skoro v polovině, člověče! Do kolika jsi četl?“

„Skoro do jedné!“

„Pane jo...“ prohlásil jsem uznale.

„Jak to s tím stromem dopadne?“ zeptal se Keňa.

„To ti neprozradím.“

„Když mi to řekneš, tak ti zase já řeknu, kde roste gingo tady u nás ve městě.“

„Dostal jsi mě!“ vzdal jsem to. „Samozřejmě nepodřezou. Vontové je opravdu chytanou. A teď ty.“

„U budovy Okresního soudu rostou dokonce dva stromy! Můžeme se tam jít odpoledne podívat.“

„To nepůjde. Naši mají nějaké nakupování. Musím jim dělat soumara. Jako nosiče,“ dodal jsem, když se Keňa zatvářil nechápavě nad tím soumarem.

„Nevadí. Půjdeme tam zítra. Alespoň budu moci knížku dneska dočíst. Večer ti ji přinesu.“

„To nespěchá. Až ji dočteš, tak ji přineseš.“

Vešli jsme do třídy. Vzadu za lavicemi stála s Taranem trojice věcé kuřáků: Mesir, Ďuriš a Hink. Všichni byli tak zabráni do rozhovoru, že si našeho

příchodu nevšimli. Z jejich vzrušené gestikulace jsem měl dojem, že se hádají. Když si nás všimli, přerušili debatu, jako když utne a posadili se do lavic.

Vyučování potom probíhalo bez zvláštních příhod. Dokonce ani Taran nevyrušoval. V poslední hodině ke mně doputovala na kousku papíru napsaná zpráva hůlkovým písmem. Lístek nebyl podepsaný. *NEVĚŘ KEŇOVI! JE TO KŘIVÁK!*

Po vyučování před školou jsem lístek ukázal Keňovi. Chvilí lístek zkoumal a potom prohlásil: „Blbost. Někdo nás chce jenom rozhádat!“

„Nemáš tušení kdo?“ Upřeně jsem se mu díval do očí. Neuhnul.

„To nemám.“

Schoval jsem lístek do kapsy. Uvěřil jsem mu. „Uvidíme, co se z toho vyvrbí.“

„Opravdu dnes nemůžeš ven?“ zeptal se ještě.

„Ne. Jak znám máti, než oběhneme všechny obchody, bude večer. Až zítra.“

„Dobře. Tu knížku ti večer přinesu.“

„Obchody zavírají v šest. V sedm budeme už určitě doma.“

Rozešli jsme se. Zatímco já jen přešel ulici a byl jsem u našeho domu, Keňa bydlel někde na opačné straně dál za školou.

Nakupování kupodivu proběhlo hladce. Bez běhání z jednoho obchodu do druhého. Oproti očekávání jsme se vrátili už v pět. Mohl jsem jít ven, ale raději jsem zůstal doma, abych Keňu nepropásl. Čekal jsem marně. Knížku mi nedonesl. Asi ji ještě nedočtl.

Ráno jsem ke škole dorazil v okamžiku, kdy školník odemykal. Keňa byl v chumlu žáků poblíž dveří. Musel mě vidět, ale nepočkal na mne. Dohonil jsem ho až v šatně.

„Ještě jsem to nedočtl,“ řekl, jako by tušil, na co se ho chystám zeptat.

„Přece jsem ti řekl, že to nespěchá.“

„No jo, ale...“

Mávl jsem rukou. „Chtěl jsi mi dnes ukázat gingo,“ připomněl jsem mu.

„Dnes nemůžu zase já!“ řekl rychle. Znělo mi to jako odplata, že jsem s ním včera nikam nešel.

Překvapeně jsem se na něho podíval. Mohlo mu do toho přijít něco důležitějšího, jako mně včera. Přesto jsem měl pocit, že se vymlouvá. Ale proč?

„Babička má narozeniny, rozumíš...“ dodal.

Ve třídě jsme každý sám zamířili ke své lavici.

„Kamarádi se nepohodli?“ zeptala se moje sousedka Lída.

„Jak jsi na to přišla?“ dělal jsem překvapeného.

„Mám přece oči, ne?“ řekla a pročísla si rukou svoje dlouhé světlé vlasy. Oči měla krásné, modré. Mlčel jsem. Neměl jsem důvod to s ní probírat.

O přestávkách se mi Keňa začal vyhýbat. Buď někam ze třídy rychle zmizel, nebo se bavil s trojicí věcí kuřáků. S Hynkem ostatně seděl v jedné lavici. Ze

školy jsem šel sám. Odpoledne jsem nikam nešel. Čekal jsem, jestli se Keňa neobjeví. Bylo už skoro sedm hodin a Keňa nikde. Konečně v sedm někdo zazvonil. Běžel jsem otevřít. Za dveřmi stála Lída.

„Překvápko, co?“ usmála se na mě zářivě. Byla ostříhaná na kluka. V první chvíli jsem nedokázal posoudit, co jí slušelo víc. Zdali dlouhé, nebo teď ty krátké vlasy.

„To tedy je!“ zmohl jsem se na chabou odpověď.

„Jsi první ze třídy, kdo to ví,“ řekla a pohládila si ježka.

Netušil jsem, čím jsem si to zasloužil.

Objevila se za mnou maminka. „Kdo zvonil?“

„Spolužačka.“

„Tak ji pozvi dál.“

„Už končíme,“ odfrkl jsem a rozložil se ve dveřích. Neměl jsem nejmenší chuť Lídu pozvat k nám domů. Maminka s úsměvem zmizela v kuchyni. Lída se opírala o zábradlí na chodbě a poťouchle se na mě usmívala. Usilovně jsem pátral po nějakém námětu ke konverzaci. Tahle situace byla pěkný trapas.

„Co Taran?“ řekl jsem konečně. „Jakto, že si na učitele tolik dovoluje?! To byl vždycky takový?“

„Vždycky ne. Až do konce minulého roku s ním bylo všechno v pořádku. Se svou partou sice občas nějakou lumpárnu vyvedli, ale proti tomu co předvádí letos, to byl jen takový odvárek. Na pololetí dostal dvojku z chování a teď asi dostane trojku. A ještě ho přeřadí na jinou školu.“

„Vážně?“

„Jo.“

„Říkáš, že má partu. Já myslel, že s nikým nekamarádí.“

„Teď už ne, ale předtím byl s Mesirem, Ďurišem, Keňou a Hynkem jedna ruka.“

Podívejme se. Věcí kuřáci, Taran a Keňa jsou jedna parta. Nebo alespoň donedávna byli.

„Tak já už budu muset jít,“ řekla Lída, když viděla, že se k nám do bytu nevetře. Vlastně mě tím vysvobodila.

Keňa mi *Tajemství Velkého Vonta* večer opět nepřinesl. Že by anonym měl pravdu? Vypadalo to, že slibně se rozvíjející přátelství je u konce.